

си и се готвѣха да го нападнатъ — увѣрени, фанатизирани, дръзки. Доядѣ го. „Дърво! Дърво на васъ!“ — рече си той и му стана противно, дето се впусна въ обяснения. Инѣкъ, ако си мълчеше, би ималъ по голѣма тежестъ...

— Знаете ли какво значи класова солидарностъ? — запита той следъ кратко засичане, като се надѣваше да ги смути.

— Знаемъ, — отговори бързо Александъръ. — Класова солидарностъ значи да кротувашъ, когато чорбаджията ти смѣква кожата, за да му не развалишъ кефа...

Младитѣ се усмихнаха сдържано.

— Не спорите по принципъ, — рече почервенѣлъ инженерътъ. Старата погледна киселата му физиономия и се сопна къмъ Александра:

— Много знаешъ ти, калпазанино... Затова все тебе въ управлението каратъ...

— Карали ли сж го? — полюбопитствува инженерътъ.

— Каратъ го ами... Вчера си дойде...

— Защо? — попита той и си помисли радостно: — Сигурно за кражба...

— Па знамъ ли? Защо бѣше бре?

— Сега бѣше за първи августъ... За червено знаме и позивитѣ...

— Какво червено знаме? — Съвсемъ изненаданъ се приповдигна инженерътъ.

— Звѣчено на едно дърво за първи августъ.

— Е, ти ли я свърши тази работа? — Наклони се той сърдито.

— Ако бѣхъ азъ, щѣхъ да съмъ въ затвора, — отвърна спокойно Александъръ.

— Защо пъкъ тебе задържаха?

— По съмнение.

— А виновника заловиха ли?